

*„Istent úgy találod meg a leggyorsabban, ha
visszameész oda, ahol otthagytad..”
(Eckhart mester)*

TARNÓCZY SZABOLCS

NEM CSAK TOLVAJOK ÉS RABLÓK

(Hozzászólás a „Bulányi-vitához”)

A Krisztus előtt jöttekre, s az azóta jövőkre is igaznak kell lennie: nem csak tolvajok és rablók, hanem a gyilkos ördög imádói is (Jn 8,44)! A farizeusok Jézus korának legvallásosabb képviselői voltak, akik a mózesi törvényeknek – a mózesi, és prófétai hagyományokon alapuló – legszigorúbb betartását követelték. Isten Fia azonban így tanított: „Hallottátok a törvényt”, „én azonban azt mondom nektek” (mert kezdetben nem így volt!) A Mester hol szigorít a mózesi törvényeken, hol enyhít rajtuk: így teszi tökéletessé. Hiszen abból a törvényből nem vehet el egy „i” betű sem, abból a törvényből nem vehető el büntetlenül a legkisebb előírás, melyet a Fiú az Atyánál látott, aki a szeretet! Ugyanis Jézus mást ért „törvényen”, mint a zsidók! A kettős szeretetparancsban benne van az egész törvény és a próféták! Tehát nem a Tórából elvehető akár egy „i” betűcske, és nem ez vezet kárhozathoz, hanem a szeretetparancs megrontása!

Bulányi Ószövetség-kritikája nem tesz mást, mint „ragozza” az Evangéliumot. Jézus nyomában nem az Ószövetség teljes egészét veti el, csupán azon részeit, melyek megváltónk atyaképének ellene mondanak. A kommunizmus alatt a magyar állam és a Vatikán közti, 1964-es „részleges megállapodás” lehetővé tette, hogy az Állami Egyházügyi Hivatalnak (valójában egyházüldözési hivatal volt) kvázi „előzetes vétőjoga” legyen a magyar püspökök kinevezésekor. Értelemszerűen csak olyan papok kinevezéséhez járultak hozzá, akiket vagy már korábban sikerült III/III-as ügynököknek beszervezniük, vagy már békepapok voltak, vagy valami egyéb személyes „zsarolhatósági” oknál fogva láttak biztosítékot arra, hogy nem fognak aktív ellenállást tanúsítani az ÁEH egyházmórbóló tevékenységével szemben. Mára már a történészek bizonyították, s nyilvánosságra hozták, hogy mind Lékai, mind Paskai bíboros ügynök volt. Az egyházi vezetés szokásos kommentárja nem a hívek megkövetése, csupán a beismerés; azt hozzátéve, hogy a vezetők mégsem tettek semmi rosszat, sőt viselkedésük még hasznos „modus vivendi” is volt az Egyház számára. Ezt nevezzük „szerecsenmosdatásnak”. Belfentesek tudják, hogy Lékai és a teológusok úgy beszéltek Bulányival és mozgalmá képviselőivel, akár szódás a lovával. Bokros iratokat hamisítottak meg és helyeztek el templomokban, hogy a híveket ellenük uszítsák. Bulányi rehabilitációja ellenére a mai napig megtagadják tőle az egyházi sajtó nyilvánosságát. Szemére vethető-e ezek után, hogy oda ír, ahol leközlök? Az Egyház morális hitelvesztése mellett a legnagyobb kár: a többi katolikus alternatív lelkeségi mozgalom (Regnum, Fokoláre) felheccelése Bulányi Bokros-mozgalma ellen. Bizonyított és köztudott, hogy Miklós Imréék (ÁEH) ötlete volt e „szalámitaktika”, és a hierarchia szívesen asszisztált ehhez. A „Bokor” kivételével türelmi zónát kapott a bázis, s Bulányi maradt az utolsó „fekete bárány”, mert ragaszkodott az Evangéliumhoz, s nem volt hajlandó megalkudni az erőszakmentesség kérdésében.

XIV. évfolyam 8. 9. szám

2007. aug. – szept.

TARTALOM:

Tarnóczy Szabolcs, Nem csak tolvajok és rablók	1323
Horváthné B. Éva, Észrevételek	1324
Bulányi György, XVI. Benedek	1325
Bulányi György, B.N.T. – záró mise	1327
Kovács László, Mentsétek meg Világfalvát!	1328

Szerkesztőség: Bulányi György, 1052 Bp. , Piarista köz 1. V./505.

**Elérhetőség: bulanyi@freemail.hu, 06-1-48644-62;
faragoferi@freemail.hu, 06-20-9872-982**

A hierarchia viszont ezzel az ürüggyel nem ítéltette el; mivel a II. Vatikáni Zsinat alternatívaként elfogadja a katonai szolgálatmegtagadást. A kákán is csomót keresve tehát ál-ürüggyet kellett találni, s addig ügyeskedtek, míg a szerzetes két egyházkritikus művében találtak olyan kitételeket, melyeket szövegkörnyezetükből kiragadva és félreértelmezve elkészülhetett az „inkvizíciós” vádirat. Hogy az akkor még Ratzinger bíboros miért nem ítélte el Bulányit, annak oka valószínűleg nem csupán a vizsgált szövegek többféle értelmezhetősége, hanem az a tény, hogy mind II. János Pál pápa, mind Ratzinger bíboros ismert volt kemény antikommunizmusáról, vagyis tisztában voltak mind az ÁEH, mind a magyar hierarchia sötét szándékaival (a kisközösségek ellehetetlenítésével). A rehabilitáció után viszont a hierarchia vezetőinek esze ágában sem volt a hívektől, a közösségektől vagy Bulányitól bocsánatot kérni, hiszen ezzel el kellett volna ismerniük korábbi szervilizmusuk bűnét. Továbbra is vádaskodnak, sőt a többi bázisközösség is duzzog, ami nyilván tudat alatti önigazolás, lelkiismeretük felmentése korábbi elhatárolódásuk miatt. Pajor atyának egyedül Markion elítélését illetően van igaza, kit valóban gnoszticizmusa miatt közösisített ki. Viszont nagyon is feltehető, hogy – akár Bulányi esetében – az igazi ok az Ószövetség-ellenessége, és az erőszakmentességről vallott nézetei voltak. A két eset csak

annyiban különbözik egymástól, hogy míg Markiónnál lehetett valódi egyéb ürügyet találni, Bulányinál csak mondvacsináltat. Az Ószövetség egyes részei és az Újszövetség közti nyilvánvaló ellentmondások két évezred óta foglalkoztatják a keresztény teológusokat. Alapvetően 3 megoldási modell létezik:

1. Lehet azt állítani, hogy kétféle erőszak létezik; a rossz (emberi eredetű) és a jó (isten eredetű). Sokáig próbálták egyes iskolák ezt hirdetni az Egyházon belül, de korunk teológusai ma már megegyeznek abban, hogy ez az állítás tarthatatlan. Ugyanis ha az ellenségeivel is jót tevő Szeretetisten erkölcsileg is a maga képére és hasonlatosságára alkotta az embert, akkor ez nyilvánvaló képtelenség.

2. Mások úgy gondolják, hogy Krisztus előtt Isten megengedte az erőszakot, utána azonban megtiltotta. Természetesen ez a nézet sem elfogadható, hiszen ha Isten változatlan, erkölcsi törvényei is azok kell legyenek.

3. Az egzegéták harmadik módszere a legrafináltabb. Az újkori „történeti-kritikai” biblikus módszer segítségével, az értelmezés eszközével igyekszik feloldani az ellentmondást. (Figyelembe kell venni a szentíró korát, kultúrkörét, tanító szándékát stb.) Ez esetben azonban a szöveg eredeti értelmét valójában meg kell változtatni! Ha pl. az írásban az áll: Jahve parancsot ad egy gyilkosságra, ez lehet a szentíró szubjektív tévedése, de semmiképpen sem lehetett objektíve Isten szava vagy akarata. E mondat sugalmazottsága csakis önnön negációja lehet! Ezért nevezi elődeit Krisztus az embergyilkos ördög fiainak, tolvajoknak és rablóknak. Feleslegesen veszi védelmébe Pajor atya az Ószövetséget, hiszen annak jézusi részeit senki sem bírálta! (Egyébként arra a kérdésre, miért szavalta Jézus a kereszten a 22. zsoltárt, van egy olyan értelmezési kísérlet is, mely szerint ez kísértés volt. Jézus ugyanis csak büntelen volt, nem kísérthetetlen! S az elhagyatás érzésének kísértését épp azáltal győzte le, hogy eljutott „a te kezébe teszem le a lelkemet” kimondásáig!) Voltaképpen keresztény egyháztörténelmünk ma már „szánva bánt” összes bűne visszavezethető e hamis „zsidó-keresztény kontinuitáshoz”, hiszen ha az Ószövetség teljes szövegét egyenrangúan isteni ihletettséggű szövegnek tartjuk, akkor játszva igazolható az eretnek- és boszorkányégetés éppúgy, mint a keresztes vagy bármely vallásháború. Az idők jeleként értékelhetjük, hogy az erőszak kérdésében két utolsó pápánk tanítása közelebb áll Bulányiéhoz, mint Paskaié vagy Pajoré. A végidőkben az erőszak is globális veszéllyé vált, s ennek felismerése alakítja Egyházunk fejének gondolkodását. Ismeretes, hogy II. János Pál, nem sokkal halála előtt intenzív agitációba kezdett a halálbüntetés eltörléséért az egész világon! Ennek óriási jelentősége van! Hiszen ha egyetlen bíróságnak sincs joga senkit sem halálra ítélni, hogyan is lehetne rá joga egy államnak, kormánynak, politikusnak, hadvezetésnek, parancsnoknak vagy közlegénynek? Az Ószövetség – éppúgy, mint a Korán – erről mást tanít, de minden embernek el kell döntenie, hogy ebben kinek ad igazat: Mózesnek, Mohamednek vagy Krisztusnak? (A szemita vallások harcosainak nyilván kapóra jön a mi szelídségünk. Nyilván ezért törölték el hazánkban is a sorkatonai szolgálatot, s nem azért, mert megtértek. Ettől azonban még nem volt a rómaiak ügynöke Jézus, ahogy más-más okból mind a zelóták, mind a főpapok gondolták. Éppúgy Bulányi sem a SZDSZ provokátora. A Bulányit elmarasztaló és Lékait felmagasztaló vádaskodás pikantériája, hogy az állítólag jobboldali Pajor atya szórul-szóra ugyanazokat az érveket mondja, melyet

megboldogult Gecse Gusztáv szájából hallottam, aki tudvalevően nem csak kilépett pap volt, hanem buzgó marxista! Ezért meglehetősen émelyegtető, mikor Pajor atya Bulányit teszi felelőssé az akkori egyházüldözésért! Éppúgy, mint korábban Paskai tette ezt Mindszentyvel! E logika szerint Krisztus a felelős az első századok vértanúíért. Aki nincs Vele, ellene van...

HORVÁTHNÉ BAJAI ÉVA ÉSZREVÉTELEK

(Bulányi Gy. „Közös nevező” (2007/4.) dolgozatához. A gondolatjellel kezdődő szövegek Bulányi Gy. megjegyzései.)

1. Egy – látszólagos – kitérő. Pithagorasz tételének bizonyítása az átlagos képességű diák számára is evidencia-élményt nyújthat. Könnyen megtanulja, és ezt követően már önállóan is igazolni tudja. Mondhatja-e ezért azt, hogy ő tulajdonképpen egyedül is rá tudott volna jönni a Pithagorasz tételére? – Mondani persze mondhatja, ez azonban egy ellenőrizhetetlen, és kevéssé valószínű állítás.

2. Fenti példázatomon felbátorodva bevallom; magam könyvekben találtam rá a szerző által nyilvánvalónak mondott igazságra: „Senkinek sem lehet joga semmiféle kiváltságra”. A forrásokat – kissé önkényesen – két fő csoportra osztom: az ember transzcendens gyökereit tagadó, és az ember transzcendens gyökereire erősen támaszkodó forrásokra. Az előbbinek egyik legpregnansabb képviselőjét Marxban látom, az utóbbi legpregnansabb képviselőjét pedig Jézusban látom. Az idézett nyilvánvalóság szerintem kibontható Marxnak „A tulajdon lopás”, ill. Jézusnak az „Egy a ti Atyátok, a Mennyei, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok” mondásából. (Gusztus dolga, de nekem az utóbbi valahogy szimpatikusabb...)

– Hasonló a gusztusunk.

3. Az ember transzcendens gyökereit tagadó források az idézett nyilvánvalóságból azt a következtetést vonják le, hogy a kiváltságokkal nem rendelkező népek joga van elvenni a kiváltságosoktól kiváltságaikat. Történelem-szemléletük is azt tükrözi, hogy az ún. fejlődés mozgatórugójaként kikiáltott forradalmakban erre törtétek kísérletek. Az emberiség harcainak okául immanens érdekeket mutatnak ki, amelyet a kulturális különbözőségek (pl. a vallás) legfeljebb színeznék.

– A transzcendens gyökereket nem tagadó kereszténység ugyanerre a következtetésre jutott. Ennek következtében minden háborúját igazságos háborúnak gondolta és állította. Az első három század katonáskodás-megtagadónak létét letagadja. Az istentelen forradalmak győztéseivel is előbb-utóbb konkordátumot köt. A Bokor szolgálatmegtagadóit is elítéli, mert megbontják a Varsói és az Észak-Atlanti szerződés közti egyensúlyt. A történelem majd minden háborúja – vallásháború.

4. Az ember transzcendens gyökereire erősen támaszkodó források között akad olyan (pl. a KIO), amely az idézett nyilvánvalóságból azt a következtetést vonja le, hogy a kiváltságosoknak önként le kell mondaniuk kiváltságaikról. Ha ezt mégsem teszik, akkor a kiváltságokkal nem rendelkező, de a Mennyei Atya fiaivá válni akaró emberek nem vehetik el a kiváltságosoktól kiváltságaikat.

5. A 3-4. pontok alapján úgy vélem, hogy nem az ember transzcendens gyökereinek (=> a kinyilatkoztatásnak) a tagadása állítja meg az embert a gyilkolásban, sőt ellenkezőleg!

6. Az emberiség történelmét kétségkívül végigkísérő vallásháborúk okát nem abban látom, hogy nem nőttük ki; Isten kedvencei szeretnénk lenni. Ragaszkodnánk a következő különbségtételhez: más dolog az, hogy Isten kedvencei szeretnénk lenni, és megint más az, hogy elhisszük: egy bizonyos társasághoz való tartozás által Isten kedvencei vagyunk. Próbálkozhatunk azzal, hogy Isten kedvenceivé váljunk, ha ezt a jézusi naggyá levés analógiájára értelmezzük, és mindenki szolgájává leszünk. (Idetartozónak érzem a János evangéliumból a „szeretett tanítvány” megjelölést. Sokáig szinte irritált ez – pont azért, mert olyan „kiváltságos-gyanús” volt. Később rájöttem, hogy ennek az embernek annyira alap-élménye lehetett Jézus szeretetének megtapasztalása, hogy azt ezzel az „eposzi állandó jelzővel” is kifejezésre akarta juttatni.) Amennyiben viszont az ember elhiszi, hogy pusztán egy társasághoz tartozás által ő már Isten kedvence lett, úgy veszélyes útra lép. Ekkor ugyanis mindenáron ragaszkodni fog ehhez a társasághoz, mint Istenhez tartozása zálogához. Ragaszkodását azzal is kifejezésre juttatja, hogy lelkesen játssza az emberiség mindmáig legkedvesebb játékát, a „Benn a bárány, kinn a farkas!”-t – annak minden következményével együtt.

– Csak annyi a megjegyzésem, hogy Isten kedvence csak úgy lehetek, ha lemondok minden kiváltságról. Jézus is így lett az Atya szerelme, választott gyermeke. Mindannyiunknak ilyen kedvencekké kell formálnunk magunkat. Lehetőleg magunkra akasztott díszítő jelzők nélkül. A többi kedvenc ugyanis nagyon dühös lesz tőle. Nem Cs. Lajcsi unokahúgaként vonul be az Észrevételek szerzője a történelembe.

BULÁNYI GYÖRGY

XVI. BENEDEK

A hozzám eljutó külföldi katolikus folyóiratok alapján meg kell állapítanom, hogy az egyházban valakik sikítanak. Sikítanak – látva azt, amit pápánk tesz. Ha volna erőm hozzá, megtölténém e folyóiratok cikkeinek fordításával a *Koinónia* szeptemberi számát, de nincs.

A sikítés az, ami elmaradt a 4. század elején, amikor Eusébius, Konstantinápoly pátriárkája az Isten Országá középként érkezéséről szónokolt, mert Konstantin, a császár, a keresztények oldalára állt. Ha lett volna a 4. század elején még olyan, aki tudta, hogy Jézus miért jött, sikított volna a hierarchia részéről történt megállapítás miatt. Nem volt ilyen. Vagy ha volt, hallgatott.

Most miért sikítanak azok, akik ezt teszik? Mert két év telt már el Ratzinger pápaságából, s nincsen kétségük tovább, hogy ez a 80 éves öreg ember attól, hogy másképpen írja már nevét, maradt továbbra is az, aki volt pápává választása előtt. Eddig volt kétségük? Volt azért valami reményük annak ellenére is, hogy ebben az életkorban már ritkán sikerül más emberré lennünk, mint amivé a hosszú évtizedek alatt formáltuk magunkat.

Mégis miért reménykedtek? Csak azért, mert pápasága első évében írt egy szép enciklikát, melyben az Első János levélt elemezte: annak azt a mondatát, hogy az Isten szeretet. Úgy írta meg, hogy még Hans Küngöt, kortárs tübingeni professzor-kollégáját is meghatotta. Küng várta is, hogy az enciklika után a pápa felállít majd a Vatikánban egy Szeretet Kongregációt. Nem állított fel. Más következett. Mi? A pápa neki ment a II. Vatikáni Zsinatnak, melyet mégiscsak az Isten Lelke megnyilvánulásának, tért nyeresének gondoltunk. Voltak ennek halk és baljós előjelei: egy zsinat nem változtathatja meg a hitletéteményt – tanultuk

meg az előjelekből. Közölte is ezeket folyóiratunk: *Buda Péter, Semmi sem változott* (2006/1). Pápaságának második éve aztán egyértelművé tette ezeket az előjeleket. Mi történt e második évben? Három dolgot említek csupán, melyek miatt sikított a keresztény világ: *Sobrino*, *motu proprio* és tanítás az egyházzól.

Az első: *Sobrino*. Elhallgattatott egy teológust, aki vastag és tudós könyveiben arról értekezett, hogy Jézus a szegények elkötelezettje, s egyházának is annak kell lennie. Írtam róla folyóiratunkban: *A Hittani Kongregáció közleménye Jon Sobrino-ról* (2007/4) és *A találkozó* (2007/5). A latinamerikai földrészt püspöki konferenciája előtt történt meg ez az elhallgattatás, hogy tudja ott minden püspök, kikhez tartsa magát a konferencián: a globális kapitalizmus uraihoz vagy azok nyomorult áldozataihoz. A sikítés emiatt messzehangzó volt, de aztán elhalt. Ma már nem sikít senki. Tudomásul vettük az elhallgattatást. A püspökök nem sikítottak, s a katolikus médiák az ő kezükben vannak, s e médiák tudják, hogy miért szabad, s miért nem szabad sikítaniuk. Volt ilyen elhallgattatás már a Ratzinger-Wojtila érában nem egy. Minek sikítani? Feljajdul, aki akar, de nem lesz tőle az egyházban semmi sem más. Várhatjuk a következő elhallgattatást.

Jött is egyelőre a *motu proprio*, azaz a pápa saját indításából rendelkezett. Miről? Arról, hogy a híveknek hátat fordító latin nyelvű mise, a zsinat előtti, egyenrangú az utolsó zsinaton bevezetett új misézési móddal, melyen a pap szembefordul a jelenlevőkkel, s általuk érthető nyelven mondja, amit mond. (Azaz hogy mondaná Csángó földön is, ahol a hívek csak románul hallgathatnak misét – ha értik, ha nem értik azt; a püspökük és minden bizonnyal a Vatikán tudtával is.) A zsinat rendelkezését megelőzte a félszázados liturgikus mozgalom, s rendelkezése e mozgalom diadalát jelentette. A *motu proprio* lesöpöri az asztalról e zsinati rendelkezést. Lefebvre szűk köre ennek érdekében ment skizmába; ő és hívei ragaszkodtak a trentói zsinat misézési módjához. Két kérdezett meg e tárgyban a pápa? Mindenkit, aki igent mondott neki. Már ez így van, ahol jog van, s ahol a jog azt tanítja, hogy minden hatalom forrása egyetlen személy meg azok, akik ez egyetlen személy szavának engedelmességeknek. Hiába szavazta meg tehát az előző zsinat a liturgikus konstitúciót! Vissza kell hozni a latin misét.

Mire volt ez jó a pápának? Böven megindokolja a *motu proprio*. Ebben nincs hiba. De ki mondhatott ellent az indokolásnak? Az, aki ki akart kerülni a Vatikánból. Nem akadt ilyen. A történeti folytonosságot akarta volna a *motu proprio* biztosítani? Akkor engedélyezhette volna a báránylakomát is, mert Jézus annak a végén nyújtotta a kenyeret és bort tanítványainak. A püspökök hatalmától függetlenül, a szabad katolikus világsajtó sikított, mert a *motu proprio* lecsökkentette azt, amiért püspökök, papok és hívek egy félszázadon keresztül dolgoztak és lelkesedtek: a liturgikus mozgalmat, amely győzött a legutóbbi zsinaton. S hamarosan jött a harmadik sikítani való. A Hittani Kongregáció kiadott az elmúlt hónapokban egy írást: *Kérdések és válaszok az egyházra szóló tanítás némely vonásáról*. Azt tudjuk meg belőle, hogy a protestáns egyházaknak nincs joguk magukat egyháznak nevezni, mert csak a katolikus egyház számít Jézus egyetlen igazi egyházának. Ezért aztán a Szentszék számára nem elfogadható, ha protestánsok is egyháznak mondják a magukét. Nem a zsinati okmányokra hivatkozik ez az írás, hanem a *Dominus Jesus*-ra, amelyet néhány évvel ezelőtt adott ki a mondott Kongregáció, melynek prefektusát akkor Ratzingernek hívták. Ez a *Kérdések és válaszok* c. írás korrigálja a legutóbbi

zsinatot, amely a katolikus egyház *testvér-egyházainak* merte nevezni a különböző protestáns egyházakat. Ez az írás is természetesen a pápa jóváhagyásával látott napvilágot, és ugyancsak természetesen megint nem volt a megkérdoztetek között, aki ellen mondott volna az írásban foglaltaknak. Sikítottak aztán az írás miatt katolikusok is, protestánsok is. Ez utóbbiak is minden következmény nélkül. A katolikus sikítók közül senkinek se jósolhatunk püspöksüveget.

Ha mindez valakinek nem tetszik, segíthet magán. Ha laikus hívő, akkor úgy, hogy elhanyagolja vallásának gyakorlását. Ha pap, akkor úgy, hogy magára vonja egyházi feletteseink rosszállását; azaz lemond arról, hogy pályáján karriert csináljon. Ha püspök, akkor aligha fog ilyen meggondolatlanságot elkövetni, és hallgat. És ha Jézus elkötelezettje? Akkor mit csináljon? Hallgasson a haza bölcsére, aki azt mondta, hogyha egy mellény rosszul van begombolva, akkor újra kell gombolni azt. Jézus elkötelezettje akármit megengedhet magának, mert mi történhetik vele? Összesen csak annyi, amennyi mesterével történt. Ennek a tudatában mondhatja, hogy le van hányva az egyházjog, mert Jézus csak egyházrendet ismert. Ezt mondhatja: *Tudjátok, hogy akiket a világ urainak tartanak, azok zsarnokoskodnak a népeken, s vezető embereik éreztetik velük hatalmukat. Közöttetek azonban ne így legyen. Ha valaki közületek nagy akar lenni, legyen a szolgátok, és ha valaki közületek első akar lenni, legyen mindenkinek a szolgája. Hisz az Emberfia nem azért jött, hogy szolgáljanak neki, hanem hogy ő szolgáljon* (Mk 10, 42-45).

XVI. Benedek is ismeri a fenti idézetet. Ő is tudhatja, hogy a mellényét újra kell gombolni. De öreg emberektől ilyesmit nem lehet már kívánni, fáradtak a kigomboláshoz is, hát még az újragomboláshoz. Újat csak fiatalokról várhatni, olyan Jézus korúaktól. Ők csinálhatnak egy olyan egyházat, amilyenben rend van és nem jog. Huszonhét éve írtam egy kis könyvet. Az a címe, hogy *Egyházrend*. Az a legfőbb baja, hogy megkértem benne egyházam püspökeit: Gondolkozzanak el tartalmáról. Az lett belőle, hogy hónapokon belül Ratzinger asztalára került a könyv, s az általa vezetett Hittani Kongregáció megállapította róla, hogy *téves, veszélyes és félreérthető*, s tizenöt évre eltiltottak attól, hogy az egyház tulajdonában levő ingatlanokban misézhessek. Tizenöt év után feloldotta ugyan büntetésemet, de ma is keressem azt az egyházi ingatlantulajdonost, aki befogad templomába.

Volt az írásnak még egy baja: már hatvanon túl volt, aki írta; harminc évvel túl Jézus életkorán. Ezért aztán csak kis ribillió lett belőle. Mit tehettem volna? Én is egyházi nevelésben részesültem, miként Ratzinger. Nem tudtam hamarabb rájönni a haza bölcsének igazára. Öt ezer példányt kinyomtattak könyvemből. Egy csak megmarad belőle, hogy ihletője legyen azoknak a fiataloknak, akikben nemcsak jézusi elszánás, de a harminc éves Jézusnak fiatal ereje is megvan. Üzenem nekik: *a könyvemben leírt rend a teremtés rendje*. Isten nem teremtett urakat. Maga sem úr. Azonosnak mondta magát minden éhes, minden hajléktalan, minden ruhátlan, minden beteg és minden börtönbe zárt emberrel. Ezt a rendet az urak akadályozhatják, de úgy remélem, hogy nem mindörökre. Egy Jézus kevés ahhoz, hogy megvalósulhasson ez a rend. Sok kell belőle. Akkor valósul meg, ha sok lesz belőle. Az urak világa úgy fogy el, hogy nem lesz pófája már senkinek úrnak lenni. Nem lesz pófája arra sem, hogy pénztárcájába többet tegyen mint az egy dénár. Azt mondod, hogy mindez kínaiul van sokak, Ratzinger számára is? Igazat beszélsz,

de nincs, aki lefordítsa neki az ő nyelvére, csak ő saját maga. Mikor fordítja le akár ő, akár akárki? Amikor nincs szüksége már fordításra. Nincs, mert belülről hallja, hogy ez a rend. Nem tudok menetrendet adni senkinek a kezébe, hogyan tudja megszüntetni süketségét. Kell valakinek jönnie, aki a vakokat látókká, a némákat beszélőkké, a süketeket hallóvá teszi. Ki küldi el hozzánk ezt a valakit? Isten. Mikor? A múltban, a jelenben és a jövőben. Állandóan ezt teszi. De védekezünk küldése ellen. Magunkban. Hogyan? *Vak akarok maradni, és néma és süket. Hagyj békén! Küldj mást, nem engem!*

Mi jöhet még ezután? Az Istenben hívők, a Jézust emlegetők hitetlensége. Egy összeesküvés a vallásos emberek részéről. Tárgya: Deák Ferenc nem a haza bölcsé. A mellényt nem kel kigombolni. Jól van úgy, ahogyan be van gombolva. Nincs szükségünk a Jézustól prédikált Istenre. Kell a több dénár. Úr akarunk lenni. Nem kell a rend. Más kell. Az Isten vigasza a rendtelenségben. Hogy Istenre találjanak a jóllakottak, a ruhával, lakással rendelkezők és a másokat börtönbe zárók. Kell az Isten nekünk, mint egy falat kenyér. De az az Isten, aki nem anya/apa, hanem Úr. Pénze van és hadserege és parancsolni tud és van hatalma engedelmeskedtetni minket. Mi is ilyenek akarunk lenni, mint az istenünk. És egymás nyakába akarunk borulni.

Valami verssel kellene befejezni ezt a csúnya szöveget. Megvan. Szabó Lőrinc megírta nekem. Az a címe: *Három törvény*. Az első a szeretet, a második a szabadság, a harmadik az igazság. Ez a harmadik söpri le az asztalról az első kettőt: a szeretetet, mert az nem kikényszeríthető és a szabadságot, mely rablásra szólít fel. Csak az igazság menthet meg minket, a harmadik törvény. Ez:

Hazugság harsonája, bolond törvény a pusztá erő a földön, ahová meztelen húsból meztelenül dobott bennünket az isten:

itt már minden valakié, itt már az erőt is előre szétosztották, s az egyenlő meztelenséget azonnal megszünteti a pénz: páncéllal védi örökösét, s a másikat sorsára bízta. Nincs itt szabadság, s vak az erő: talán a haszontalan, becstelen

gyomlálja ki bérelt kezekkel a jót, a nemest.

Ki tudja, nem a fegyveres silány pusztít-e millió különbet?

Ne hirdessétek hát az erőt, az akármilyen diadalt, hanem a sose-voltat, az eljövendőt, az eddig örökké csak bebörtönözött

új vezért, aki új szeretet. Az új vezért, aki új erő, az új vezért,

aki majd szabaddá kényszeríti az emberek és népek örök-nagy

versenyét:

hirdessétek a Teljes Igazság istenét, aki átveszi az idő legmodernebb harceszközeit, és soha vissza nem rettenve a rettenetéstől, ágyúkkal is felszereli jóakarátát: hirdessétek a mindenkéért hadbaszálló világos erőt, amelynek ura elsöpri az irgalom laza rendjét,

a véletlenek buta egyensúlyát, s vegye bár föl teremtő tisztaságára

a pokol álarcát és égesse föl mindazt, ami szépet és jót tíz ezredév megalkotott: joga lesz rombolni, mert a felszabadított emberért

ő újakezdi az életet: és szent kard és szent trombitaszó csak úgy lehet, ha Érte küzd a szolgálta tett!

Ezt az igazságot Jézus nem ismeri. Ez az igazság attól lesz a butaságnál is nagyobb istentelenség, ha tartalmát Istennek tulajdonítjuk. Így: maga az Isten is az igazság szolgája, ő viszi győzelemre fegyvereit. Mi megköszönjük neki, ha győzünk. Bűneinket bánjuk, ha veszünk, mert hát

Isten ezért engedte vereségünket, hogy az bűnbánatra indítson minket. S ebbe az értelmetlenségbe beleköttyvasztjuk még az Istent közelíteni akaró jámborságunkat is, mintha ennek az értelmetlen zagyvaságnak alapján lehetséges volna eljutni egy, a minden teremtményének egyaránt javát akaró jézusi – anya-apa Istenhez. Csak egy *Ur*-istenhez juthatunk el vele. S ekkor, akiben jézusi lélek van, annak sikítani kell: Így: Nem ez az Isten. Istentelen eszközökkel nem lehet szolgálni őt. Ki kell gombolni a mellényt, és újra gombolni. Főleg annak, aki Jézus teljhatalmú képviselőjének mondja magát. Ha nem képes rá, azért nem, mert ő is úr. Ő aztán igazán.

Ritkán él meg az ember kilencven évet. Még ha pápa is. Megértem két konklávé. A nyolcadikra már nem számítok. De meglesz az. Azért imádkozom, hogy búcsúzzon el minden úrtól és joptól.

BULÁNYI GYÖRGY

BOKOR NAGYTÁBOR – ZÁRÓ MISE

Testvéreim, nem akarunk se sok verést kapni, se kevesebbet, inkább vállaljuk, hogy sokat kaptunk, sokat bíztak ránk. Mit kaptunk, mit bíztak ránk? Hát csak azt, amit Isten rábíz mindenkire, aki ember. Ezt a valamit mondta Jézus az Isten Országának. Csak ennyi van ránk bízva, és jó hatvan esztendővel ezelőtt abból született meg a Bokor, hogy vállaltuk, hogy megkeressük, megtaláljuk ezt az Országot. Mit találtunk? Elmondom sorjában.

Az első és legfontosabb, amit találtunk, az a nagycsalád. A nagycsalád már Ország? Aligha van fontosabb az Országban nála. Az amolyan magamfajta aggregényekkel megnézhetnénk magunkat. Ha mindenki úgy csinálta volna az életét, ahogyan én, nem volna Bokor. Kezdetben még piaristákat neveltem rendemnek, de iskoláink államosítása leszoktatott erről, s helyette egészen a Bokoré lettem. Az első nemzedékből még csak négy meg hat gyermekes családok születtek, de a következőben már meglódult a hinta: lett hét gyerekes, meg tíz, s eljutottunk sorban a tizenhatig is. Amikor Zsike bejelentette, hogy várja a tizenkettediket, ünnepélyesen kezét csókoltam neki. Zsike meg ezt mondta: Gyurka bácsi: én vagyok a világ legönzőbb asszonya, mert nem bírom ki, hogy ne legyen mindig egy kisbabám. Amíg akadnak a Bokorban ilyen önző asszonyok, addig élünk. Addig van Bokor, s addig lehetséges az Ország is. Mert ahhoz, hogy legyen Ország, ahhoz mindenekelőtt gyerekek kellene. Gyerekek nélkül nincsen Ország. Gyerekek nélkül csak szövegelni lehet az Országról. Ezt teszem pl. én is. De hát mivel tudom, amit mondtam, legalább azt mondom, amit mondok. Mit? Azt, hogy az Ország alapértéke az élet, és Ország csak akkor lehet, ha továbbadjuk az életet. A tíz gyerekes Vincze család három gyerekénél már van egyenként négy-négy gyerek. Ezek a gyerekek már a Bokor negyedik nemzedékét adják. Krisztiék behozták egyik törökbálinti misémre a maguk négy gyermekét. Mise után bejöttek a plébániára beszélgetni is. Beszélgettünk egy jó másfél órát, s utána leszólít a gyerekek közül a legkisebb, a talán hat éves sincs még kislány és mondja: Gyurka bácsi, most megértettem, amit mondani akartál. Madarat lehetett volna fogatni velem: érti a negyedik nemzedék is, amit mondani akarok. Mondom is Zsike után: Én vagyok a világ legönzőbb embere, mert azt akarom, hogy a hat évesek is megértsék, amit mondok. Az elmúlt félszázadban rengeteg szó esett arról, hogy a szülők közösségbe járása nem rövidíti-e meg a gyerekeket. Lehet, hogy megrövidíti őket. De

járhatnak a kedves szülők közösségbe úgy is, hogy a gyerekek jobban várják a közösségi találkozókat, mint a szüleik. Várják jobban, mert a gyerekek is találkoznak ott gyerekekkel, mert ki-ki elhozza a közösségi találkozóra a maga gyerekeit. Magam, gyerekkoromban csak az unokatestvéreimmel találkoztam, s évenként csak párszor. Máig sem felejttem el ezeket a találkozásokat.

A jövőbe nem látok, csak ábrándozom róla. Előttem van a Bruderhof példája. Hans Meier már nyolcvan esztendő volt, amikor meglátogatott Budaváriban. Talán 12 gyereke volt, s az egyik fiát, Andreast, a már szintén nagypapát el is hozta magával feleségével. Három éve meg magam is voltam Darwellben, s találkoztam ottani közösségük vezetőjével, Hans egyik unokájával, egy alig negyven esztendő fiatalemberrel és feleségével, akiknek akkor már hat gyermekük volt. Hans unokáinak száma közelíti már a százat. Egy-két ilyen Hans-féle Bruderhof alapító ivadékaiból hamarosan s az időtengelyén kitelik egy Bruderhof-falu kétszáz emberrel. Valamikor írtam róla, hogy az első keresztény nemzedékek is főleg attól nőttek meg, hogy ők nem tették ki gyerekeiket a Tajgetoszra, hanem önzők voltak, mint Zsike, s így volt, akinek tovább adhatták a jóhírt, amit Jézustól tanultak. Lehet, hogy a bennünket körülvevő világ butaságnak gondolja a jézusi jóhírt, de a mi családjainkban saját gyerekeinkhez csak eljut ez a jóhír. El, s otthonainkban a csapból is az folyik, hogy jónak kell lenni, meg hogy szeressük egymást.

Az első olvasmány a mai misében arról szólt volna, hogy Ábrahám kész volt feláldozni fiát, Izsákot, mert hát úgy gondolta, hogy Isten ezt kívánja tőle. Mi megtanultuk az elmúlt félszázadban, hogy ilyen Isten nincs. Azt is megtanultuk, hogy az Istent példázó szőlősgazda azzal küldi a gonosz szőlőmunkások közé egyetlenjét, hogy a *fiamat talán meg fogják becsülni*. Nem azt, hogy Golgotára küldöm a fiamat, hogy kiengeszteljen engem Ádám-Éva tettén kelt nagy-nagy haragomból. Azt is megtanultuk, hogy Jézus elmondta: *akik előttem jöttek, mind tolvajok és rablók*. Nem mérgezzük tehát magunkat, akik megismertük a jézusi jóhírt, semmiféle emberi hagyománnyal. Jézus is túltette magát e hagyományon. Ezért cseréltem le az Izsák-történetet a világirodalom legszebb szerelmes versével, Petőfiével. Azzal, amit Juliskának írt: Minek nevezzelek?

Azt mondtam beszédem elején, hogy megkeressük, megtaláljuk az Országot. Ez az Ország Isten irántunk érzett szeretetéből született meg. S aligha akad közöttünk, aki ne vallaná, hogy az Isten által megteremtett világban s a mi emberi életünkben volna valami szebb, mint a szerelem. A celibátusba beleszerelmesedett egyházunk sem tette szentséggé a lemondást a szerelemtől. De a szerelmet, amelyet Petőfi érzett Juliskája iránt, azt szentséggé tette: hetedik a házasság. Nem kellett felfedeznünk ezt. A Bokor nulladik nemzedéke, azok, akik világra hozták a Bokor első, alapító nemzedékét, olyan szülők voltak, akik nem ismerték a válást. A Bokor addig él, amíg a válás istentelensége be nem szüremkezik sorainkba. A házasság nem felbonthatatlan, ahogy tanítják, de fel nem bontandó. Azért csináltam mai misénkben első olvasmányt a Petőfi-versből, hogy az ő és Juliska lelki tisztaságával nézzenek egymásra házasodni készülő fiataljaink Hogy el ne csábuljanak a bennünket körülvevő társadalom példáján. S hogy őrizzük Isten parancsát. Azt, hogy holtomiglan, holtodiglan, s mindazt, ami lehetővé teszi ezt. Azt a régi, nagyon régi és ezerszer szent törvényt, hogy *játszani ily nagy dolgok nem adattak*, s úgy közeledjenek fiataljaink egymáshoz, hogy megszülethessék lelkükben az az érzés, amely Petőfi Sándort ihlette, amikor Juliskára nézett.

A második olvasmány azt mondta volna el, hogy Sárától és Izsáktól annyian születtek, mint a fővény a tengerparton. Ezt is szebben mondja el az Ének a Visztulán, amire lecséréltem a Zsidókhöz írt levél szövegét. *Halat a Visztula és lengyel asszony gyermeket ad örökre, s nincs ott halál, ahol dalolni és szülni tudnak.* Lehet, hogy az előttünk levő század folyamán mohamedán kontinenssé válik Európa. Lehet. Azért lehet, mert ugyancsak Ady Endre írta: *Aszott nemzetek, hűlt világok, Törtéletek miazmás vágya Halálra valók nem kár értük.* Nem kár azokért, akiknek nem kell az az érzés, amely ihleti Petőfi versét. Nem kár azért, akik mások, mint amilyen a hal a Visztulában és mások, mint a gyermeket örökre adó lengyel asszony. Az életet tovább nem adóért nem kár. Csak pusztítsa ki önmagát. Ezen a fajtán az Isten sem segíthet. De én nagyon bízom a Bokorban. Abban, hogy a Bokor akkor is ad majd gyermeket örökre, ha már mohamedán kontinenssé leszünk. Ad, mert a Bokor számára szent marad a szerelem, s mindig lesz körünkben fiú meg lány, akik el tudják majd mondani a maguk módján, hogy minek nevezzelek.

Rátérek a harmadikra, amit megtaláltunk a Bokorban. Az eddigi kettőt kaptuk a szüleink nemzedékétől, ahogyan kaptuk. Ezt a harmadikat, amiről most szólni akarok, nem kaptuk. Mi magunk találtuk meg. Ez a harmadik – a közönség. Szüleink nemzedékének még elég volt az egyházköztség. Megkapták benne, amire szükségük volt. És mi már nem? Mi már nem. Olyan fokban tette be abba a lábát a világ, ahogyan korábban nem. A Párt a vallás elhalására akarta felhasználni a szószéket is. S tudtuk, hogy szükségünk van arra, hogy négy-öt magyar vagy nem magyar összehajolhasson, s megőrizze számunkra a jóhírt. A 60-as években kikerült a kisközösséget propagáló írás, a Lelkipásztori Marketing – Lékai buzgólkodása folytán – Rómába is. Eljutott a piarista generális, a magyar Tomek Vince asztalára. Egy Rómába látogató rendtársamtól, Medvigy Miskától kért róla véleményt. Miska ezt válaszolta: Generális atya, minden rendes pap ezt csinálja odahaza. Ki ilyen, ki olyan formában, de a be nem szervezett papok, akik nem voltak békepapok, megtalálták a pasztorációnak ezt a házankénti közösségi formáját.

Alighanem Magyarországon virulhatott legjobban a kisközösség, ez az új formája a lelkipásztorkodásnak. Ez lehetett az oka annak, hogy a Kreml egyedül Kádárnak engedélyezi, hogy részleges megállapodást kössön Rómával. Ez a megállapodás csinál püspökeinkből az államhatalom akaratába belesimuló személyeket. Ez a megállapodás intézi el, hogy a be nem szervezett papok kisközösségeit a püspökök az egyház ellenségeivé minősíték a 70-es években. S még ma is feltételen feltétele egy személy egyházi elfogadottságnak, hogy a Bokorral ne legyen kapcsolata. Az, hogy ennyi évtizede tartó egyházi bizalmatlanság ellenére is, itt most Bokor Nagytáborban vagyunk, arról beszél, hogy ma is vannak, akik azt gondoljuk, hogy Jézus Országának ma is szüksége van a kisközösségre. Miért gondolom ezt magam? Miért, ha egyszer már a szovjet hadsereg nincs itt, hazánkban? Azért, mert az eltelt hatvan esztendő megtanított minket valamire. Arra, amit Loisy abbé száz évvel ezelőtt megfogalmazott. Mit? Hogy Jézus az Isten Országát hirdette, de helyette csak az egyház jött. És én ezt nem tudtam hatvan-hetven esztendővel ezelőtt, amikor Loisy még élt? Nem tudtam. Azt hittem, hogy minden rendben van, s az egyház csak azt tanítja, amit Jézus rábízott. Isten a szovjet megszállást használta fel arra, hogy kisközösséget csináljunk, és mi a kisközösségben

megtanultunk, hogy hiba van a kréta körül, mert Konstantin kora óta a trón és az oltár szövetsége bizony nem azonos a szövetséggel, amelyet Jézus kötött meg a három esztendő alatt meg az utolsó vacsorán a maga nevében Istennel. Ő arra kötötte meg, hogy Isten Országát kell csinálnia a maga közösségének. S aki úgy látja, hogy az, amit az egyház csinál, az bizony nem egészen azonos azzal, amire Jézus az egyházat csinálta, az továbbra is kisközösségben él, hogy fenntartsa Jézus álmát az Isten Országáról.

Elmondhatatlanul nehéz a helyzetünk. Talán nehezebb, mint indulásunkkor, a 40-es években volt. Akkor a püspökeink még mellettünk álltak. Akkor a mi ellenségeink a püspökök ellenségei is voltak. '64 után helyre állt a trón és az oltár szövetsége, s az elvtársak mondhatták Lékainak: a Bokor tagjai már nem az ők, hanem az egyház ellenségei. S a püspökök úgy is viselkedtek velünk szemben. Az idő mutatja majd meg, hogy fennmaradnak-e kisközösségeink. Akkor maradnak fenn, ha képesek vagyunk a magunk új történelmi körülményeink között annak a megvalósítására, amire Jézus rendelte a maga közösségét. Tudunk-e Isten Országát építeni, vagy csak azt tudjuk tenni, amire a körülöttünk levő világ is képes? – ezen fordul a létünk. Ha igen, akkor leszünk holnap is. Ha nem, akkor kihullunk az idő rostáján. Visszautasítjuk-e a Sátán mai kísértéseit, ahogyan Jézus tette a pusztában? Jézus vállalta a másodrendű állampolgár szerepét. Képesek vagyunk-e erre? Akkor vagyunk képesek, ha eltölt bennünket a vágy, hogy valami szépet, istenektetszót csináljunk. Imádkoznunk kell érte, ahogyan Jézus imádkozott negyven napon keresztül a pusztában, s utána már tudta, hogy mit is kelljen csinálnia. Csak szavakat tudok mondani, melyek szentek a Bokorban. Uralkodás helyett szolgálni. Gazdagodás helyett szegényen, egyszerűen élni. Belső veszekedések és külső verekedések nélkül mindenütt békességet teremteni. Valaki egyszer azt üzent nekem, hogy vigyázzak, mert a kereszténység valami nagyon csendes dolog, és mi nagyon hangosak vagyunk. Máig sem tudom, hogy jót üzent-e. Jézus nem akart hangos lenni, de mindig elmondta, hogy mi a kedves Atyjának, s a végén ebből halálos ítélet és keresztre feszítés lett. A Bokor az elmúlt jó félszázadban sem hangoskodott, s véleményét csak az egyházon belül mondta el, s mégis világra szóló ribillió lett abból, amit csináltunk. Nem tudom, hogy lehetséges-e a csendes kereszténység. Azt tudom, hogy Jézusnak nem sikerült. Ügyesebbeknek kell lennünk, mint Jézus volt? Nem hiszem. Inkább azt gondolom, hogy aki hűséges marad azokhoz a tartalmakhoz, melyeket ő tanított, az előbb-utóbb biztosan kihúzza a gyufát. S ezen nincs mód segíteni. Segítséget csak az jelent, ha nyilvánvalóvá tudjuk tenni egyre több ember számára, hogy nem lehet másként Bolygónkon élni, csak úgy, ahogyan Jézus tanította. Arra gondolok, hogy Isten majd besegít nekünk, ha mi hűségesek maradunk Jézus szövegéhez. Egy Babits-idézettel zárom mai szövegem: Az Úristen őriz engem, mert az ő Országát zengem. Az ő Országát, a békét, harcainkra süketségét.

KOVÁCS LÁSZLÓ

MENTSÉTEK MEG VILÁGFALVÁT!

- apokaliptikus világdrama -

***Viharos, vad, tomboló zene világvég hangulattal,
majd halk, éteri, szomorkás dallam***

Konferáló: (halk zene alatt bejön, emelt hangon) **Mentsétek meg Világfalvát!** - apokaliptikus világdrama - A három délelőtti betöltő műsor szereplői főleg Ti lesztek, kedves Barátaim! Az apró jelenetek csupán gondolatébresztésre szolgálnak és a fantázia szüleményei. Ha valaki vagy valakik magukra ismernek, csupán a véletlen műve. A jelenetek szereplőit fogadjátok megértéssel, a művet pedig, amit Nektek kell megalkotnotok, vállaljátok az Isten és az emberek előtti felelősségetek tudatában. Testvéreim! (megismétli) **Mentsétek meg Világfalvát!**

zene felerősödik

I. A mennyben

Andi, Ildi, Bandi bácsi, Éva néni, Gyszi bácsi, Dombi Feri (bejönnek lassan, leülnek)

Mester: (fehérben jön, rajta kötény, kezében tálca, üdítő poharakkal, kiosztja, az ülők mögé áll)

zene elhal

Ildi: (hátrafordul) Mester, ülj közénk, bár mi nem voltunk méltók, hogy hajlékba jöjjünk, de ha már itt vagyunk, ne játszd tovább a pincért.

Mester: (harsányan nevet) Hah Ildi, Ti aztán éppoly pimaszok vagytok itt is, mint lent voltatok. (leül, lábát keresztbe veti, kérdően néz) Mi volt a lecke?

Andi: (kinyitja a határidőnaplóját) A mai csoporttalálkozóra vázolnunk kell Világfalva helyzetét...

Dombi: (közbevág) ... ki kellett dolgoznunk egy sajátos stratégiát...

Mester: (fejét ingatja) Feri, Feri, belevágtál Andi szavaiba!

Dombi: Tudom. Te meg Uram, tudhatod, hogy a Te hangod az én hangom, és én csak a Te Hangodat akarom érvényesíteni.

Bandi bácsi: Ferikém, most már itt van a Mester, ha szólni akar, majd ő hallatja a Hangját.

Gyszi bácsi: Látod, Uram, ezek vagyunk mi papok. Mindenbe belebeszélünk. Különbén igaza van Bandi bácsinak.

Ildi: Csak azt akarom mondani, hogy a mai találkozóan Andi az elnök.

Dombi: (megadóan) Jó, akkor fejezd be, Andi.

Andi: (mosolyog) Köszönöm. A mi feladatunk elsősorban az, hogy konkrét helyi feladatok megoldására találjunk megoldást.

Éva néni: (bólogat) Igen, igen. A mi feladatunk az, hogy a Bokor problémáira keressünk megoldást. Főleg a belső bajokra, de a külsőkre is, az egész világ bajára.

Dombi: Így van Éva néni. Akciótervet kell kidolgozni. Konkrét problémákkal kell foglalkozni, és annak a megoldását kell megtalálni. Az pedig, megoldás lesz minden hasonló problémára a Földön.

Mester: (bólogat) Rendben. Kíváncsi vagyok, hogyan látjátok innen föntről a nagyvilágot és a főleg a ti kis világokat, a Bokrot. De nem kellene most is a jól bevált módszert alkalmaznotok, mármint a körben való megszólalást?

Dombi: (méltatlankodva) De Uram. Csak láthatod, az elnökünk kicsit gyenge, mondhatnám enyhe.

Andi: (erélyesen) Nem enyhe, hanem Benyhe... (int) Elég volt. Egymás cikizésével nem megyünk semmire. Nem viselkedhetünk úgy, mint a gyerekek.

Gyszi bácsi: (szelíden) Nem? De hát a gyermekeké a mennyek országa!

Mester: (mosolyogva) Gyszi bácsi, jól értetted te azt a bizonyos KIO-t?

Andi: (Ildihez fordul) Ildikém, te kezd a választ. Hogyan látod te Világfalva mai helyzetét?

Ildi: Kétségbeejtő. És az a baj, hogy testvéreim ott lenn, fel sem fogják. Ugyanúgy viselkednek, mint mi itt az előbb. A legtragikusabb az ökológia. Már csak évek kérdése és robbanni fog az ökológiai bomba. A készletek kimerülnek, az egyre jobban növekvő népesség számára elfogynak az életfeltételek.

Bandi bácsi: Ez csak az anyagi része a problémának. Ennél is súlyosabb az emberiség morális válsága. Ennek látható tünete például az alkoholizmus, a drog, az ifjúkori bűnözés...

Éva néni: Igen ezek, de a házasságok, a családok, a csoportok bomlása is. És arról ne is beszéljünk, hogy az öregekkel, betegekkel senki sem törődik.

Gyszi bácsi: Persze, mert mindenki csak a gazdagságot hajszolja. Csak fogyasztani akar, pedig szerényen is lehetne boldogan élni. A politikai örületről meg ne is beszéljünk.

Dombi: Ez mind csak a felszín. A legtragikusabb, az, hogy „az égi béke a földön” nincs sehol. Lelki nyomorban él a világ. Süketek a Lélek Hangjára és el fognak veszni. Mind, mind el fognak veszni!

Andi: (kérdően néz) Mester, te nem szólsz hozzá?

Mester: Még nem.

Andi: Akkor második kör: A Világfalva egy kis pontja a mi hazánk és a mi Bokrunk. Hogyan látjátok a Bokrot, kedveseim?

Ildi: Én vagyok itt az új kislány, és már sokszor beszéltem nektek arról, hogy mi okozta jórészt a haláloamat. Abban a bizonyos KV-ban megéltem, milyen vészhelyzetben van a Bokor. Láttam a széthúzást és egyesek bomlasztó munkáját. Nem tudom, hogyan lehetne összetartani a közösségeket.

Bandi bácsi: Az is baj, hogy a nagy Egyház még mindig nem fogadja el a Bokrot, pedig azokon a plébániákon van élet, ahol a kisközösségek tagjai dolgoznak. Nem tudom, mit kellene tenni!

Éva néni: Én tisztában vagyok azzal, hogy a Bokor profilja a tanítás, de a karitászra is nagy gondot kellene fordítani. Főleg a fiataloknak.

Gyszi bácsi: Szerintem a Bokorban szegényebben kellene élnie a testvéreinknek, mert sokan csak prédikálják a vizet, de bort isznak. És a politikával nem kellene foglalkozni.

Dombi: A lelkeségen múlik minden. A Hang tud elirányítani minket.

Andi: (tréfásan) Igazad van, Ferikém. (Mesterhez) Akkor most halljuk a Hangot. Mester tiéd a szó.

Mester: Rossz hírem van.

Dombi: Rossz hír? Nem jó-hír? Nem örömhír?

Mester: Nektek biztosan rossz hír. Ugyanis egyetlen hangot sem szeretnék hallatni, sem a Világfalvának, sem a ti Bokrotoknak ügyében. Én már elmondtam az Örömhírt ott lenn. A pap sem prédikál kétszer, úgy e papocskáim? Különbén is, mondtam egyszer egy történetet a dúsgazdagról és a szegény Lázárról. Emlékeztek?

Andi: (szomorúan) Igen. Értelek Mester. (elgondolkodva) Azt mondtad, hogy a dúsgazdag a pokolból arra kérte Ábrahámot, küldje a mennyből a földre a szegény Lázárt, hogy figyelmeztesse a még földön élő testvéreit. Ábrahám azonban azt felelte neki: Van Mózesük és vannak prófétáik, ha azokra nem hallgatnak, ha a túlvilágról menne vissza valaki, - vagy éppen az esetben: küldene üzenetet nekik, - arra sem hallgatnának.

Ildi: (bólogat, szomorúan) Igazad van, Mester. Mi itt nem sokat tehetünk. Legfeljebb újra és újra megszakadhat a szívünk, amint a tiédet is megszággatta a fájdalom. De hát mi lesz a világgal és mi lesz a mieinkkel?

Mester: (középre áll, lefelé-kifelé néz) Bátorság, ne féljete! Nézzétek, megoldják ők, amit nekik kell megoldaniuk...

**Vidám, biztató, lelkesítő zene hosszan
majd a következő szereplők elhelyezkedése után
újából vést jósló, sötét akkordok**

II. A Bokorban

**Forgószínpad: asztal, székek
Zene alatt szereplők elhelyezkednek**

1. Válás

Feleség és Férj: (asztalnál ülnek, hátat fordítva egymásnak)

Feleség: (kétségbeesve) Mondd, még egyszer.

Férj: Elválok. Nem érted meg? El-vá-lok tőled.

Feleség: De hát miért? Ennyi év után?!

Férj: Ennyi év után. Elég volt.

Feleség: Mi volt elég?

Férj: A szűk lakás. A pelenkamosás. A gyerekbőgés. Az, hogy nem volt egy nyugodt esténk együtt, nem volt egy közös nyarunk.

Feleség: De hát a gyerekeket te is akartad.

Férj: Mert megdumáltak. Különben szeretem őket. De most már nagyok és én még élni akarok. Elég volt a filléres gondokból, villanyszámlákból, lakástörlesztésből, a gürcölésből, a spagettikből...

Feleség: És belőlem. Valld be, találtál egy jó nőt.

Férj: Igen, találtam mást. A mi házasságunk már a kezdetén elhibázott volt. Nem is voltam szerelmes beléd.

Feleség: Most viszont szerelmes vagy. Tudod, hogy mi van veled? Ez a kapuzárás előtti pánik. De én is mondok neked valamit. Nekem is elegendem van.

Férj: (kíváncsian) Te is találtál valakit?

Feleség: Ne örülj. Nincs senkim, csak Te vagy, meg a négy gyerekem, akikért mindent feláldoztam. Akikre nem dumált meg senki. És güriztem éjjel nappal. És boldog voltam. És boldog vagyok. Nem adnám ezt az életet semmi pénzért. A nagycsalád nem szenvedés, hanem jutalom. Vannak, akiknek egy sem lehet és milyen borzasztó nekik.

Férj: Ne haragudj, de ez egy agyimosott szöveg. A közösség kimosta az agyadat, és se látsz, se hallasz, és elhiszed, hogy ez a jó. Pedig van más élet is, nem vonhat meg az ember önmagától mindent. Nem áldozhat fel mindent másokért.

Feleség: És ezt te mondd, aki két közösséget is vezetél, aki a barátaidért éltél, házukat építetted, szerelted? Aki annyit nevetél velük ott a másik szobában, hogy rengett tőle a ház?

Férj: Muszáj volt, kötelesség. De belefáradtam. Elég volt mindenből. Beadtam a válópert. Pénzt majd kaptok. Ne haragudj. Elköltözöm.

Vad zene, alatta egy hang

Hang: Mentsétek meg Világfalva Bokrát!

2. Nevelés

**végig bulis zene hallatszik kintről
olykor felerősödik**

Fiú (széken gubbaszt), később **Lány**

Fiú: (felrakja az asztalra a lábait, leveszi, felkel, sétál, leül)

Lány: (keresgélve bejön, meglátja a Fiút) Végre! Megvagy! Miért hagyta ott? Mi bajod?

Fiú: (elfordul) Hagyjál!

Lány: Nem hagylak. Teljesen jó buli van benn, te meg itt gubbasztasz. Gyere be!

Fiú: Elegendem van belőlük.

Lány: Elegended van? Figyelj, ezek a te barátaid nagyon jó fejek. Jobb, mint a diszkó vagy egy koncert.

Fiú: Hülye vagy. Nem értesz semmit.

Lány: (leül a fiú mellé) Mit kellene értenem? Néma gyerekeknek anyja se érti a szavát.

Fiú: (elszánva magát) No jó, figyelj! Mondok neked egy hülye sztorit.

Lány: (zene felerősödik, befelé figyel) Nem akarsz inkább táncolni? A lelki bajaidat holnap is elmondhatod.

Fiú: Nem akarok táncolni. De te menj a jó fejekhez. A lelki bajaim úgyis csak rám tartoznak.

Lány: No, jól van. A fene egye meg, tiszta depressziós vagy! Ki vele, mi bajod? A szüleiddel van baj?

Fiú: Velük. Olyanra akarnak kényszeríteni, amit én nem akarok.

Lány: Ja, hogy megkeresztelkedj? Figyelj, a nagy engem is megkereszteltetett kis koromban, mert apámék ateisták. Nem lett tőle semmi bajom.

Fiú: Nekem van. Az én szüleim szerencsétlenségemre a fejükbe vették, hogy a gyerekeik, majd ha felnőnek, maguk döntsenek.

Lány: Tök jó.

Fiú: A francokat jó. Persze kiskoromtól fogva gyúrták és gyúrták az agyamba az ún. bokoreszményeket, hogy adás, szolgálat, erőszakmentesség, meg kisközösség.

Lány: Mért baj ez? Már beszéltél róla. Tulajdonképpen nekem tetszik.

Fiú: Nekem nem. Figyelj, már nem vagyok ovis, benőtt a fejem lágya és tudom, hogy nem babra megy a játék.

Lány: Furcsa vagy. Amikor megismerkedtünk, még néha lelkesedtél is ezekért.

Fiú: Persze. Nyomtam a sódert. Ahogy kellett. De most világos lett, hogy egyetlen porcikám se kívánja a szegényedést, mert én igenis gazdag akarok lenni. Arra se vágyom, hogy mások csicskása legyek, én magas karriert akarok befutni. Szelíd birka pedig, nem leszek soha!

Lány: De hülye vagy. Miért kellene ilyennek lenned?

Fiú: Azért, mert ez a „jézusi”. Érted?

Lány: Nem értem. Beteg vagy. Ilyeneken filózni!. Gondolod, hogy valaki is komolyan veszi az egészséget? A szüleid szegények? Apád maszek, sok borraival. Anyád meg a múltkor jól felfofozott, mert későn mentél haza tőlem. Ez a duma tényleg csak sóder.

Fiú: Csak gondolod. Lehet, hogy nem élnek úgy, ahogy mondják, de piszok komolyan gondolják. És nekem is piszok komolyan kellene vennem.

Lány: Te pedig, nem veszed komolyan! Ugye?! Azért ülsz itt kinn magadba esve, és lelki személtádának használod, ahelyett, hogy táncolnánk. Szerintem részeg vagy!

Fiú: Figyelj! Én ott akarom hagyni ezt az egész bagázst. Elegendem van az egészségből. Engem ne terrorizáljon senki. Engem hagyjanak úgy élni, ahogy akarok.

Lány: Oké. Akkor mért nem hagyod ott őket?

Fiú: (elgondolkodva) Azért, mert akkor a Dunának mennek. Vagy kitagadnak.

Lány: Kik?

Fiú: Hát a családom, és ők ott benn, meg ez az egész nagy francos Bokor.

Lány: Miért? Talán az összes bokor-fiatal hithű és tökéletes bokortag? Egyik se hagyta ott? Mindegyik úgy viselkedik, ahogy megálmodták és nevelték a szülei?

Fiú: Egyáltalán nem. A legtöbb éli a maga „jézustalan” életét. És boldog! De itt nem rólok van szó, hanem rólam.

Lány: A fenébe is, hogy gabalyodhattam egy ilyen lökött srácba, mint te vagy. (elmegey)

Fiú: (rémülten) Hová mégy?

Lány: Oda, be, táncolni...

Zene felerősödik, alatta egy hang

Hang: Mentsétek meg Világfalva Bokrárt!

3. Öregek

Öreg 1., Öreg 2.: (zene alatt bebicegnek, leülnek, fujtatnak)

Öreg 1.: Jaj... jaj... jaj... (derekát fogja) A derekam, a csípóm...jaj... Éjszaka is majd meghalok...

Öreg 2.: (bólogat, a fejét fogja) Az, az volna jó, meghalni... A fejem, a fejem majd szétmegy... Aztán még az algopirint is fel kell íratni...

Öreg 1.: Algopirin?! Legalább nem eszed zsákszámra... Még jó, hogy ide a parkba le bírunk jönni...

Öreg 2.: Bizony... Különbén a kutya se néz felénk.

Öreg 1.: Az unokád? A lányod?

Öreg 2.: Az unokám tanul, a lányom dolgozik. Tudod jól, hogy nincs azoknak idejük. Ami van, azt is a Bokorban töltik. Most például egész nyáron a Nagy Tábort szervezték... (vált) Te legalább a fiadéknál laksz, van egy kis kuckód, és minden nap látod őket.

Öreg 1.: Látom őket? Az túlzás. Tény, hogy ők nem bokrosok, de találnak maguknak munkát, meg szórakozást. A kuckó pedig veszélyben forog.

Öreg 2.: Mi az, hogy veszélyben?

Öreg 1.: (nagyot néz) Hát nem mondtam? Látod, milyen amnéziás vagyok.

Öreg 2.: Nem mondtad. De már három hete nem is találkoztunk. Beteg voltál. Influenzás.

Öreg 1.: Meg a lelkem beteg. Tudod, útban vagyok nekik. Felesleges vagyok. Az egyik unokám nem sokára férjhez megy. Nincs lakásuk. Átmenetileg jó lenne nekik az én kis szobám.

Öreg 2.: Ezt ők mondták?

Öreg 1.: Csak céloztak rá. És én értettem. (szomorúan) Nem tudom hová menjek...

Öreg 2.: Elgondolkodom, mire való ez a Bokor? Már 40 éve járunk közösségbe. Te is, én is. És a végén úgy állunk itt, mint a hajléktalanok.

Öreg 1.: Az öreg már a közösségnek is teher.

Öreg 2.: Én nem várom el, hogy a közösség gondoskodjon rólam. Különbén is én csak olyan mezei tag vagyok, de ott vannak mások, akikkel törődni kellett volna.

Öreg 1.: Igazad van. Sajnos nagy baj, hogy közösen nem voltunk képesek gondoskodni róluk. Szégyenszemre visszaküldjük őket a vérszerinti testvéreikhez, vagy éppen a rendházba! Persze lehet, hogy ők is így akarták.

Öreg 2.: Az biztos, hogy egy öregek otthonát létrehozni meghaladja a Bokor anyagi erőit. De a múlt évben csak azt kértem, hogy szervezzenek nyárra nekünk egy lelkigyakorlatot, de nem jött össze az sem.

Öreg 1.: Mert nem is volt annyi jelentkező.

Öreg 2.: A Bokor öregek otthonával kapcsolatban az a véleményem, hogy tényleg meghaladja az anyagi erőnket, főleg, hogy minden pénzt Indiába küldtünk.

Öreg 1.: Gondolod, hogy abból felépíthettünk volna és fenntarthatnánk egy otthonot?

Öreg 2.: Ezt nem tudom.

Öreg 1.: Az viszont tény, hogy azok ott Indiában éhen halnak.

Öreg 2.: Hát igen. Erről jut eszembe (egy zacskót húz elő), már én is majd éhen halok. Kérsz egy kis pogácsát? Én sütöttem...

Szomorkás zene, alatta egy hang

Hang: Mentsétek meg Világfalva Bokrárt!

Konferáló: (halk zene) Barátaim! Mielőtt általánosítanátok, hogy ilyen a híres Bokor, megismétlem, amit a bevezetőmben mondtam. A sarkított jelenetek csupán gondolatébresztésre szolgálnak, és ha valakik magukra ismernek, a hasonlóság csupán a véletlen műve. Az egyes jelenetek egy-egy problémát vetnek fel: Válás – Nevelés – Öregség. Mindegyik életbevágó probléma. Amit most nektek kell megoldani!

A feladat:

1) Válasszátok ki, melyik témában szeretnétek dolgozni

2) A választott téma táblája alatt 10-15 fős kiscsoportokat alkossatok a csoportvezető segítségével

3) Majd vele elvonulva beszéljétek meg a problémát az alábbi szempontok szerint:

a) Készítsetek **egy elvi és gyakorlati tervet** a probléma **megelőzésére, kezelésére, utógondozására**

b) Az akcióterv olyan legyen, ami megoldás lehet a Bokorban, de a Világ nevű Nagyfaluban is.

c) Az egyes csoportok akcióterveit a csoportvezetőktől estig írásban kérjük. Jó munkát Testvéreim! Nosza: **Mentsétek meg Világfalvát, mentsétek meg Világfalva Bokrárt!**

munkára mozgósító pergő zene

III. A pokolban

Démoni zene sikolyokkal, jajkiáltásokkal, mennydörgéssel, csattanással, majd ugyanez lehalkulva, távolból

Hitler, Szálasi, Sztálin, Rákosi, Tökés, Médiás

(bejönnek, szoborként középen megállnak)

Lucifer (feketében bevonul, kezében korbács, felül az asztalra, előre bámul)

zene felerősödik, majd hirtelen elhal

Lucifer: (feláll az asztalra, vonyítva nevet, kacag, majd üvölt) Démoni Diktátoraim! A szívem ugrál a keblemben, amikor titeket látok! Legyetek üdvözölve, barátaim! Köszönöm, hogy megjelentetek.

Mind (tisztelegnek, kórusban) Parancsodra, Lucifer, Fényhordozó Nagyurunk!

Lucifer: (ostorával csattint) Tanácsot akarok veletek tartani, tökfek!

Mind (kórusban) Parancsodra, Lucifer, Fényhordozó Nagyurunk!

Lucifer: (az asztalról leugrik, fejbe veri mindegyiküket) Ne hülyüljétek ezzel a Fényhordozó marhasággal. Fényhordozó az csak voltam! Értve?!

Mind (automatikusan) Parancsodra! Lucifer...

Lucifer: (kiabál) Kusss! Pihenj! Üljetek le!

Mind (ketten egy székre akarnak ülni, összeütköznek, feltápáskodnak, leülnek)

Lucifer: (maga elé) Barmok! (felül az asztalra) Szóval, ti vagytok az utóbbi földi idő világraszóló és helyi diktátorai, az én leghűségesebb barátaim.

Mind (fel akarnak ugrani, de meggondolják)

Lucifer: (rájuk szól) Ülsz! (folytatja) Innen a Pokolból ti is jól látjátok (fölfelé mutat) az én szívemnek kedves Terra bolygót. Láthatjátok rajta az egyre szaporodó emberfégeket, akik mind potenciális ördögfajzatok. Megállapíthatjátok ti is, hogy ott fenn jól mennek a dolgok.

Mind (egyszerre) Igen, jól mennek a dolgok!

Lucifer: (kajánul nevet) De mehetnének számunkra még jobban is. Ugye Rákosi Pajtás!?

Rákosi: (felugrik, feldönti a széket, felállítja, vigyázzba vágja magát) Igen, Fényhor...

Lucifer: (Sztálinhoz) Generalisszimus! Csinálj már valamit ezzel a hülyével.

Sztálin: (felugrik) Igenis.(megfogva Rákosit rávágja a székre, majd leül)

Lucifer: Szóval azt kérdezem tőletek, hogy kiforraltatok-e már valami hasznos tervet nekem a világ sorsának rosszabbra fordulásáért? (Hitlerhez) Herr Führer!?

Hitler: (kisiskolásként feláll, pödörgeti hajtincset, majd bajuszát és sétálni kezd, le-föl)

Lucifer: (rákiált) Állj!

Hitler: (lemerevedik, előveszi zsebkendőjét, sír)

Lucifer: (bocsánatkérőn, Hitler buksiját simogatja) Bocsánat, kisfiam. De nagyon idegesít, amikor le-föl mászkálsz. (bátorítón) No, mondjad szépen, eszem az érzékeny lelkecskédet.

Hitler: (dadog) A ra... a ra... a rasszizmus

Lucifer: (mérges) Rasszizmus, rasszizmus! Ez nem új, te hülye.

Hitler: (felbátorodva) Igaz, nem új, de mindig be-be-válik. Ő-ö-ö

Lucifer: (nézi) Mi az ördögöt ő-zől?

Hitler: Csak... azt akarom mo...mondani, hogy mindig be...beválik, vagyis: (kimondja) ö-örököld.

Szálasi: Ezt én is meg tudom erősíteni, Urunk! A rasszizmus a nacionalizmussal ötvözve tökéletes. Tömegeket lehet vele mozgósítani, ezt jól látta a Führer! (Hitler felé) Heil Hitler! (lendíti a karját)

Lucifer: (dühösen) Az ég nyilai üssenek beléd Nyilas komám! Itt én vagyok az úr, nem ez a pojáca. (elismerőn) Egyébként ti jó munkát végeztetek ott a Duna nevű folyócska mentén. Még ma is zászlót bontanak ott egyesek. A szimbólumok nagyon fontosak. Le a kalappal pajtikám! (gúnyosan imitál)

Szálasi: (Lucifer felé lendíti karját) Köszönöm, Heil Hi... (kijavítja) Lucifer!

Lucifer: (rámered) Oké! (Sztálinhoz) És te Sztálin elvtárs, hogy érzed magad itt a mennyei Gulágon?

Sztálin: (feláll, megemeli tányérsapkáját, kérőn) Tavaris Lucifer! Megengeded, hogy a pipámra gyújtsak? (előveszi) Ott lenn nagyon fortyog a tűz és félek, hogy meggyullad a pipám.

Lucifer: (Rákosihoz) Csicskás! Te Matyikám, fújj bele egy kis kénköves lehetetet a pipába, és én láthatatlan dohányfüstté varázsolom azt.

Rákosi: (belefúj, Lucifer elé tartja a pipát)

Lucifer: (nevet, köröz a kezével) Hókus-z-Pókus-z Nikotínusz...

Sztálin: (átveszi a pipát) Szpaszíba Tavaris Lucifer!. (élvezettel szívja és fújja a semmit, közben) Tavaris! Tudod, hogy én kispap voltam anno. Figyelmedbe ajánlom a vallást. A vallás nagy dobás.

Lucifer: (csodálkozik) Ezt meg hogy érted. Csak nem lettél itt a pokolban vallásos?

Sztálin: (töri a nyelvet) De igen. Akarom mondani, itt rájöttem, hogy jókora hibát követtem el, amikor ki akartam irtani a vallást. Mert a vallással nagyon jól lehet megfogni az embert. A vallásos jelszókkal hatásosan fel lehet tüzelni az embereket. Politikailag is, hatásosan!

Rákosi: (engedély nélkül megszólal) Igen Generalisszimus, én is rájöttem erre. Az a bizonyos „trón és az oltár szövetség” nem marhaság. Talán azért bukott meg a mi

birodalmunk, a bolsevizmus, mert ezt jól elhibáztuk. (megalázkodón) Már megbocsáss, Sztálin elvtárs!

Sztálin: (Rákosihoz akarja vágni a pipáját) Te engem, ne kioktass...

Lucifer: (üvölt) Mi van itt?! Hol vagytok, a pokolban?! (észbe kap) Igen, a pokolban vagytok, és itt marakodhattok örökre, de ne élőttem!

Sztálin: (védekezik) Bocsáss meg Tavaris Lucifer, de ez a hülye mindig túl akar tenni rajtam (leül, szívja a pipáját)

Lucifer: (Tőkés és Médiás felé fordul) És ti drága barátaim, itt névtelenül, ti mit tanácsoltok nekem? A nemzeti szocializmus és a proletárdiktatúra után ti mivel kedveskedtek a Terra bolygó meghódításának ügyében, drága apucikátoknak?

Tőkés: (egy pénzes zsákot emel Lucifer elé) Ezzel nagy jó Uruk!

Lucifer: (nevet, mintha nem értené) Pénz?! Mit kezdjek én a pénzzel itt a pokolban!?

Tőkés: Uram, erre nem itt van szükség. Ez is egy szimbólum. Egyben a leghatalmasabb erő az önző földi lények elpusztítására és a te országod diadalmos megvalósítására. Amit nem tud elérni semmiféle diktatúra, azt eléri a Mammon. De ezt te jól tudod, uram.

Lucifer: (zavartan) Persze, persze. A pénz... a birtoklás vágya mozgatja a földi férgeket. Hogyne tudnám. De te, hogy tudod ezzel horogra fogni őket?

Tőkés: Egyszerűen. Térképet vesz elő. (mutatja) Kiépítjük a világtőke láthatatlan nemzetközi hálózatát. Új templomokat építünk, a szuperfényes bankokat. Ide minden igazhívő betalál.

Lucifer: De hát, ezt hogyan éritek el? Eddig is voltak kísérleteim, nem kis eredménnyel. De csak kisebb-nagyobb foltokban. (térképre mered) De hát az egész glóbuszon, így globálisan?! Hogyan?

Médiás: (előlép, egy kamerát tol Lucifer elé) Ezzel. A média segítségével, Uruk.

Lucifer: (nevet) Ismerem ezt, meg a különféle ketyeréket, de azt még én sem gondoltam, hogy egy ilyen vacak lehetne maga a világhatalom.

Médiás: (izgatottan) Figyelj Uram! Tegyük egy kísérletet. Pillanatokon belül berendezünk itt egy stúdiót. Majd ők segítenek (többiek felé mutat). Én riportot készítetek veled. A riportnak azt a címet adom: Riport Luciferrel a Paradicsomban. Szponzor: a Nemzetközi Világbank. A filmet feltesszük az internetre. A világhálón eljut a világ minden pontjára. A hatást majd magad láthatod... Beleegyezel?

Lucifer: (bólogat) Persze, de mit mondjak neked?

Médiás: Egyetlen szót: Fogyasszatok! Fogyasszatok!

Lucifer: (kétkedve) És ennyi elég?

Tőkés: Uram, ennyi nekünk elég.

Médiás: (örül) Oké, akkor mehet a műsor?

Lucifer: (maga elé) Persze, csak attól tartok, hogy ki fogtok túrni az állásomból...

Médiás: (kiált) Legények, hozzátok a huzalokat, mikrofont, a reflektorokat...

Mind: (kezdik berendezni a stúdiót, sminkelik Lucifert)

Médiás: (középen Lucifer elé áll a kamerával)

*híradó zene, majd vallási, hazafias, és a „manit”
éltető motívumok*

IV. Világfálván

Forgószínpad: asztal, székek

Zene alatt szereplők elhelyezkednek

1. Globalizáció

Barátnő 1., Barátnő 2. (asztalnál ülnek), később **Pincér**

Barátnő 1.: (másikhoz) Te mit kérsz?

Barátnő 2.: Én egy teát. És te?

Barátnő 1.: Én is. (pincérhez) Pincér!

Pincér: (jön) Parancsoljanak Hölgyeim! Mit hozhatok?

Barátnő1.: Teát kérünk.

Barátnő 2.: Mondja, van Earl Grey teájuk, igazi Bergamot olajjal?

Pincér: Hogyne asszonyom. Önök már világpolgárok, természetesen mindent tudunk nyújtani, ami a világ más tájain található. Hála a globalizációnak! Csak fogyasszanak, fogyasszanak! Hozom az Earl Grey teát, Oil of Bergamot.

Barátnő 1.: Ejnye, édesem. De fel vitte az Isten a dolgodat. A régi rendszerben ez elképzelhetetlen volt. Bergamot olaj!

Pincér: (hozza a teát, leteszi) Parancsoljanak, Hölgyeim! A finom Earl Grey tea, Oil of Bergamot.

Barátnő 1.: (Pincérhez) Köszönjük. (a másikhoz) Bergamot olaj! Hogy te miket tudsz!

Barátnő 2.: Drágám, előtted nem szégyellem bevallani, a férjem hetente háromszor Párizsba utazik repülővel. Tudod, a multiknál dolgozik. És a múltkor hozott nekem ilyen teát. Nagyon finom.

Barátnő 1.: (megkóstolja) Bizony, ez isteni. Tulajdonképpen milyen tea ez?

Barátnő 2.: Eredeti kínai tea.

Barátnő1.: Kínai? Ne mond, én a kínai piacon vásárolok. Majd körülnézek ott tea ügyben.

Barátnő 2.: (nevet) A kínai piacon vásárolsz? Az mind gagyi, ami ott van. Ilyen teát biztosan nem kapsz. Még a nagy bevásárló központokban, és a delicatessé boltokban sem találtam.

Barátnő 1.: Jé, érdekes. (elgondolkozva) Tudod, az én férjem nem keres olyan jól. Ő csak egy egyszerű melós. A ruhákat is a kínaiban vásároljuk, nekem meg a gyerekeknek.

Barátnő 2.: Én is jártam már ott, de nekem vannak elvi problémáim is. Kínai árút kínai piacon vásárolni nem erkölcsös. A hazai termékeket és a legálisan behozott külföldi árúkat kellene vennünk.

Barátnő 1.: (közbe vág) A kínai piac talán nem legális, nem erkölcsös, nem minőségi, de olcsó. Tudod, én nem tudok öt gyerekek egyedi cuccokat venni a Párisi szalonban. Egyébként ez a blúz, ami rajtam van, legalább olyan szép, mint a tiéd. Pedig egy turkálóból való. A tiéd persze Párizsból?

Barátnő 2.: (száját elhúzva) Igen, drágám. (értetlenül néz) Mi az előtt mindig megértettük egymást, mondhatni barátnők voltunk. Most mi ütött beléd? Mi bajod van velem és a férjemmel?

Barátnő 1.: Hogy mi a bajom? Az a bajom, hogy világpolgár lettem. Earl Grey teát iszol Bergamot olajjal. Ezen kívül kicikizel minket a kínai piaccal és a hazai és külföldi legális árúkkal. Nem gondolod, hogy némi kis szakadék nyílt közöttünk?

Barátnő 2.: Én azt gondolom, drágám, hogy az irigység beszél belőled és nem az Isten Ország hangja. (feláll) De ne haragudj, tudod, nekem közösségem lesz a Rózsadombon.

Barátnő 1.: Igen, édesem. (dúltan) Nekem meg a Nyóckerben. (kiált) Pincér, fizetek!

**globális zene, alatta egy hang
majd pártalak egyvelege**

Hang: Mentsétek meg Világfalvát!

2. Politika

Utás, Taxis (zene alatt elhelyezkednek, később) **Pincér**

Taxis: (kifújja magát) De rég voltam itt ebben a presszóban.

Utás: Mi gyakran járunk ide a feleséggel. (vidáman) Öregem, annyira örülök, hogy találkoztunk. Hogy éppen téged intettek le a reptéren.

Taxis: Én is örülök. De hát hol voltál?

Utás: Várj csak. Ide hívom a pincért. (kiált) Főúr!

Pincér: (meghajol) Parancsoljanak az urak. Mivel szolgálhatok?

Utás: Te mit kérsz?

Taxis: Mit kérjek? (pincérhez) Egy kávé.

Pincér: Uram, van finom Earl Gray teánk, Bergamot olajjal.

Utás: (nevet) Azt a feleségem kedveli.

Taxis: Maradok a kávénál.

Pincér: És ön Uram?

Utás: Egy konyakot hozzon.

Pincér: Igenis, Uram.

Taxis: Szóval honnan röpültél? Az égből?

Utás: Majdnem. Tudod, egy multinacionális cégnél dolgozom, és hetente háromszor a Gallokhöz kell repülnöm, Párizsba.

Taxis: Nem semmi.

Utás: Nem ám. (kacsint) Dől a lóvé.

Taxis: (bólint) Meghiszem azt.

Utás: (megveregeti a másik vállát) Azért ez a repülőtéren taxi se papsajt.

Taxis: Nem is Amerika, még csak nem is Párizs. Egyébként utálok ezt a nagyvárost és a taxit.

Pincér: (hozza a kávé és a konyakot) Parancsoljanak, Uraim. (elindul)

Taxis: Köszönjük.

Utás: (felhörpinti a konyakot, krárog, a pincér után szól) Várjon!

Taxis: (iszik a kávéból) Mit akarsz tőle?

Utás: (nevet, kacsint) Kikérdezzük, jó?

Pincér: (visszajön) Parancsoljanak.

Utás: Nem ülne le hozzánk?

Pincér: Köszönöm nem. Tiltja a szabályzat. De miben segíthetek?

Utás: Tudja, most jöttem Párizsból, és kicsit tájékozatlan vagyok a hazai politikai eseményekről. A barátom is, mint afféle utasszállító kíváncsi a véleményére. Mondja, mi van a Kossuth téren? Láttam kinn a TV-ben, hogy lebontották a „vasfüggönyt”.

Pincér: Igen, lebontották. Végre. Nem tudom, hogy önök kinek a pártján állnak, de én fel vagyok háborodva azon, amit ez kormány csinál.

Utás: A megszorításokra gondol?

Pincér: Arra, meg a hazugságra. Már megbocsássanak, de az a beteges hazudozó egy aljas szemét. Tönkre tette az országot. Be is vallotta, a hülye. És most sarcolja a népet. El kell kergetni végre már ezt a posztkommunista bandát.

Utás: (Taxishoz) Hallod? (Pincérhez) Feltételezem, hogy ott volt az Erzsébet hídi megemlékezésen is március 15-én. Ott mi történt?

Pincér: Persze, hogy ott voltam! Amikor csak tehetem, ott vagyok a helyszínen. Képzeld, a kis színésznő, aki ott az Erzsébet hídnál konferált, Jézus reinkarnációjának nevezte a szónokot. Jó, nem? Az biztos, hogy a magyarságnak rég volt ilyen tehetséges vezére.

Taxis: (megszólal, gúnyosan) Úgy gondolja, ha az egyik vezér Jézus reinkarnációja, akkor a másik maga az ördög?

Pincér: Persze. Ő a Luci Feri. (nevet) Én csak így hívom magamban. Jó, mi?

Utás: (nevet) Hát nem mondom.

Pincér: (kifelé tekinget) Bocsássanak meg, de azt hiszem a főnököm vár rám. Egyébként nagyon örülök, hogy ezeket elmondhattam. Tudják, ahol csak tehetem, elmondom... Kérnek még valamit?

Taxis: (türelmetlenül) Nem kérünk. Elég volt.

Pincér: Csak szóljanak, ha fogyasztani akarnak valamit. (el)

Utás: Neked mi a véleményed? Szimpatikus srác ez a pincér, nem?

Taxis: Egyáltalán nem.

Utás: (meglepetten) Miért, csak nem úgy gondolod...

Taxis: (közbevág) Szerintem nekünk ki kellene maradni ezekből a politikai játszmákból. Lassan már párttagok leszünk. A székértáborok minket is megosztanak. Jobb lenne a magunk dolgával foglalkozni.

Utás: No de, a keresztény ember nem lehet közömbös a közélet dolgaival szemben. Nekünk igenis fel kell emelnünk a szavunkat a társadalmi igazságtalanságok ellen, a hatalom visszaélései és hazugságai ellen.

Taxis: Ezt én is így gondolom. De nem keveredhetünk bele a pártpolitikai csatározásokba. Nekünk függetlennek kell maradnunk a pártoktól, mert a pártok a hatalom megszerzésére vagy megőrzésére esküsznek, mi pedig másra.

Utás: (kajánul) Tudod, ez nagyon úgy hangzik, hogy bizony te a komcsik oldalán állsz.

Taxis: Nem állok senki oldalán. Te se álltál azelőtt semmiféle Hatalom mellett. Még a katonakönyveinket is együtt adtuk vissza. Nem emlékszel?

Utás: (feláll) Na, szevasz! (gúnyosan) Még hogy nem állsz senki mellett?! Olyan nincs! (indul)

Taxis: De van.

Utás: (megveregeti a másik vállát) Csókoltatom a Luci Ferit. (vidáman) Halihó! Megyek, mert még elkések a közösségi találkozókról. Ja, és gratulálok a fiadnak a keresztelkedéshez (kimegy).

Taxis: (feláll, a kezét nyújtja) A taxi, a konyak?!

Pincér: (ott terem) Uram, hívott? Itt a számla.

Zene, harcos forradalmi dalok egyvelege harsog, alatta egy hang

Hang: Mentsétek meg Világfalvát!

Ökológia

Zene: falusi idill, apokaliptikus zajok és a

„Megkötöm magamat” dallamának egyvelege

Előadó, majd Felszólalók: Utás, Taxis, Barátnő 1., Barátnő 2., Férj, Feleség, Fiú, Lány, Öreg 1., Öreg 2.

Előadó: Barátaim! Hallottatok a Szent Máté-sziget rénszarvasainak esetéről? A szigetet, amíg nem élt rajta rénszarvas, tíz centiméter vastag zuzmó borította. 1944-ben egy 29 állatból álló rénszarvas csordát telepítettek a szigetre. A csorda szaporodása, mivel volt bőségesen táplálék, felgyorsult. 13 év múlva, 1957-ben már 1350 egyed élt ott. Hat év múlva, 1963-ban pedig 6000. Addigra lelegették a zuzmót és 1963-64 kemény tele végzett a csordával. A tavaszt már csak 41 tehén és egy terméketlen bika élte meg. Ez a kipusztulás törvényszerű volt. Semmi nem szabályozta létszámukat. Nem ritkították őket a ragadozók. Nem vándorolhattak máshová. Felélték a szigetet... Ez nem egy La Fontaine mese. Megtörtént. A történetnek komoly tanulsága van. Itt mindenki tudja közületek, hogy ökológiai katasztrófa fenyegeti a világot. Minket!

Utás: (feláll, gúnyosan) No, és akkor mi van?! Így is, úgy is elpusztul a világ. Szeretem a nagy világmentőket!

Környezetvédelem, fenntartható fejlődés! Süket duma. Semmi nem tartható fenn. Már régen elszúrtuk a világot. Ez az egész csak ócska szájtépés!

Taxis: Igazad van. Már régen elszúrtuk az egészséget. Talán csak késleltetni lehet a végpusztulást. De késleltetni lehet. Ha másért nem, a gyerekeink miatt...

Utás: Hogyan, mikor te is taxizol. Szennyezed a főváros amúgy is bűzös levegőjét.

Taxis: Te pedig, repülővel röpködsz az égen. Fogyasztod a kerozint. De én már eldöntöttem, hogy vidékre költözöm.

Barátnő 2.: (célozgatva) Igen? És mit szól ehhez a kedves feleséged és a gyerekeid? Meg aztán hol fogsz dolgozni?

Barátnő 1.: (indulatossan feláll) Azt csak bízd ránk. Te csak teázgass fenn a Rózsadombon!

Előadó: (kérlelve) Bocsánat, de mi történt veletek?

Utás: (nem figyel rá, folytatja) Szóval vidékre költözöl? És azzal mi változik?

Taxis: A falura költözés a katasztrófa elhárítás szempontjából csak csepp a tengerben. De ha nem tudnád, a tenger cseppekből áll. Egyedül nem sokra megyünk. De pl. ha mi, az egész Bokor összefogna...

Férj: (feláll) Azt várhatod. Ki fogja feladni a biztos egzisztenciáját, eladni lakását, ott hagyni az állását egy bizonytalanért?!

Feleség: (Férjhez) Bizonyára senki. De ha megtettük volna már tíz éve, akkor most nem hagynál ott minket egy... (nem folytatja)

Barátnő 1.: (csodálkozva) Elváltak? Uram Isten! Mi történik itt?! Ti a minta család!

Taxis: Erről van szó. Nemcsak a légkör szennyezett, de az emberi környezet is. Erkölcseink is tönkre tesz minket. Légkörbarát életmódra van szükségünk. Ilyet kell kialakítani. Nem más ez, mint az a bizonyos „alternatív társadalom”, amiről valaha álmodoztunk. Feladtuk?!

Lány: (lezseren) Te meg a fiatok nem adta fel. Ámbár, mit összegyötrődött a keresztelés előtt az én drága pasim, hogy ő ezt nem bírja, nem akarja. (Taxishoz) De rajtatok kívül ki akarja itt megmenteni a világot? Senki. (nevet) Nem is lehet.

Fiú: (tiltakoza) Nem szép tőled, hogy így kiadsz engem itt mindenki előtt... Te is tudod, hogy apáéknak igazuk van, de engem is csábít ez a hülye fogyasztói világ. Abban bízom, hogy ez a kapitalista vircsaft is rövidesen összeomlik. A pénzemberek, a multik, a gazdagok, ha nem akarják megvárni a végpusztulás kemény telét, amely velük is végezni fog, mint a rénszarvasokkal történt, akkor ők maguk is lépni fognak. Lépniük kell!

Öreg 2: Azt várhatod, kisfiam.

Öreg 1.: Az, biztos. Mi csak magunkra számíthatunk, meg a jó Istenre...

Apokaliptikus zene kavargó, és a Bokor himnusz dallamával keveredik

Konferáló: (előre lép) Barátaim! Mint látjátok, **az apokaliptikus világdráma** sajnos nem ért véget. Folytatódik. Figyelmetekbe ajánlom a csoportválasztást és a további munkát. Dolgozzatok ki akciótterveket a **Globalizáció, a Politika és az Ökológia témában:** elvi és gyakorlati megoldásokat a Bokor és a Világfalu problémáinak megoldására. Hogyan lehet megelőzni a bajt, hogyan kell kezelni, ha bekövetkezett, és mi az utógondozás módja? Ne feledjétek, hogy **Fentről és Lentől** is nagy figyelemmel kísérik munkátokat. Ne felejtsetek el a kiáltást sem: **Mentsétek meg Világfalvát! Mentsétek meg Világfalva Bokrát!**

zene felerősödik